

Sv. Alberta

draudzes ziņas

2026. gada Gavēnis * Nr. 165

Miers un labums!

Iesākam Lielā gavēņa laikaposmu. Ienākam īpašā laikā, lai ļautu Svētajam Garam, ko esam saņēmuši Kristību laikā, darboties mūsu sirdīs. Lielais gavēnis ir mūsu dzīves atgriešanās laiks pie Evaņģēlija. Šī laika

sākumā tomēr nav mūsu iniciatīvas, bet Dieva vēlēšanās satikties ar mums patiesības dziļumos par mums pašiem.

Pelnu trešdiena iezīmē četrdesmit dienu sākumu – laiku, kas ir labvēlīgs, lai atgrieztos pie Dieva un godīgi paskatītos uz mūsu līdzšinējo dzīvi.

Mūsu sirds apslēptībā Tēvs gaida, lai satiktos ar mums, ja mēs esam gatavi atzīt sevi par grēciniekiem – sievietēm un vīriešiem, kuriem gadās nerasniegt svarīgākos dzīves mērķus. Iemesls, kāpēc mēs varam ar pārliecību doties šajā noslēpumā un intīmajā telpā, kurā mūsu dzīve var tikt atjaunota Kristus vaigā, ir Viņa iepriekšēja mīlestība un nepārtraukta pavadība mūsu atgriešanās ceļā. Jēzus Kristus nepārtraukti pavada mūs, kad mēs ar savu dzīvi veidojam žēlsirdības darbus otra cilvēka virzienā, kad mūsu lūgšanas un gavēnis skar citus cilvēkus.

Pelnu simbols nav tikai atgādinājums par mūsu radīto dabu. Pelnu kaisīšana uz galvas virza mūsu gavēņa iesaistīšanos uz Lieldienu prieku, jo atgādina, ka Dieva mīlestības uguns spēj aplāt visus mūsu grēkus. Pelnu simbols izsaka uzticību, ka mūsu grēki, kad tie ir iegremdēti Dieva žēlsirdībā, zaudē savu smagumu. Tie kļūst kā putekļi, gatavi atkal uzņemt jaunas dzīvības elpu.

br. Boris

Pāvests vēstījumā Lielajam gavēnim: atturēties no vārdiem, kas ievaino

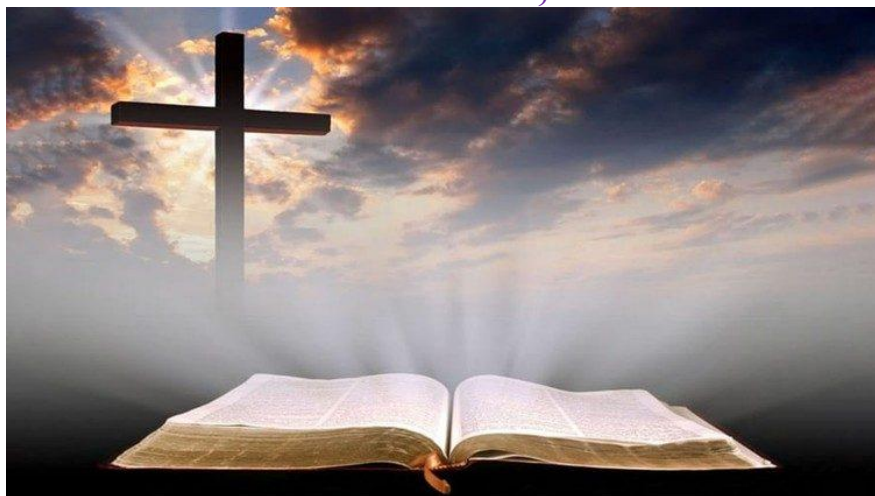

Foto: *VATIKANNEWS.VA*

“Klausīties un gavēt. Lielais gavēnis kā atgriešanās laiks,” šādam tematam ir veltīts pāvesta Leona XIV vēstījums 2026. gada Lielā gavēņa laikam, kas sāksies 18. februārī.

Iesākot dokumentu, pāvests uzreiz pievēršas Lielā gavēņa būtībai. “Gavēnis ir laiks, kad Baznīca ar mātišķām rūpēm aicina mūs centrālo vietu savā dzīvē atkal ierādīt Dieva noslēpumam,” viņš raksta, norādot, ka šo rūpju mērķis ir palīdzēt mūsu ticībai atgūt savu sparun un pasargāt mūsu sirdi no apmaldīšanās ikdienas dzīves raižu un izklaidību peripetijās.

Katrs atgriešanās ceļš sākas, kad mēs ļaujam sevi sasniegt Dieva Vārdam un paklausīgi to pieņemam – lasām vēstījumā. Leons XIV atgādina,

ka Lielā gavēņa laiks ir lieliska iespēja “ieklausīties Kunga balsī un atjaunot lēmumu sekot Kristum, kopā ar Viņu ejot ceļu uz Jeruzalemi, kur īstenojas Viņa ciešanu, nāves un augšāmcelšanās noslēpums”.

Dokumenta turpinājumā pāvests pievēršas trim atslēgas vārdiem – “klausīties”, “gavēt” un “kopā”. Vispirms viņš uzsver, ka “gatavība klausīties ir pirmā pazīme, kas liecina par vēlmi veidot ar otru attiecības”. Dievs pats, atklājoties Mozum degošajā ērkšķu krūmā, parāda, ka tieši klausīšanās ir Viņa būtiskā raksturiezīme: “Es redzēju savas tautas ciešanas Ēģiptē un dzirdēju viņu saucienus” (*Izc 3,7*). Apspiestā cilvēka saucieni klausīšanās ir atbrīvošanas stāsta sākums, kurā Kungs iesaista arī Mozu, sūtot viņu pavērt glābšanas ceļu saviem bērniem, kas nonākuši verdzībā. Romas bīskaps norāda, ka arī mēs, klausoties Vārdu liturģijā, iemācāmies labāk sadzirdēt ciešanu un netaisnību nomākto cilvēku balsis.

“Ja Lielais gavēnis ir klausīšanās laiks, tad gavēšana ir konkrēta darbība, kas mūs sagatavo Dieva Vārda uzņemšanai,” turpina Leons XIV. “Atturēšanās no ēdiena patiesībā ir ļoti sena un neaizstājama askētiska prakse atgriešanās ceļā. Tā kā tā attiecas uz ķermeni, tad mēs skaidrāk saskatām, pēc kā esam ‘izsalkuši’ un ko uzskatām par būtisku sevis uzturēšanai.” Viņš piebilst, ka gavēšana palīdz mums sakārtot savu “apetīti”, uzturēt dzīvu izsalkumu un slāpes pēc taisnīguma, nepadoties rezignācijai, nodoties lūgšanai un būt atbildīgiem pret tuvāko. “Gavēšana ļauj mums ne tikai disciplinēt ilgas, attīrīt tās un padarīt brīvākas, bet arī paplašināt, lai būtu vērstas uz Dievu un orientētos uz labu rīcību.”

Pāvests aicina ticīgos gavēt ticībā un pazemībā, lai pasargātu savu sirdi no lepnības kārdinājuma. Gavēšanai jāietver sevī ar citas atturēšanās formas. Viņš mudina atteikties no vārdiem, kas sāpina un ievaino tuvāko: atbrūnot savu valodu, atsakoties no asiem vārdiem, pārsteidzīgiem spriedumiem, aprunāšanas un apmelošanas. Tā vietā ir jācenšas izvērtēt savu sakāmo un izkopt laipnību – vai tas būtu ģimenē, draugu lokā, darbā, vai arī sociālajos medijos, politiskās debatēs, plašsaziņas līdzekļos, kristīgajās kopienās. Tādā veidā daudzi naida vārdi tiks aizstāti ar cerības un miera vārdiem.

Visbeidzot, Svētais tēvs, runājot par Lielo gavēni, norāda uz tā kopienas dimensiju. Bībelē lasām, ka tauta sapulcējās, lai klausītos Likuma

grāmatu, un, gavējot, sagatavojās ticības apliecināšanai un pielūgsmei, lai tādā veidā atjaunotu derību ar Dievu (sal. *Neh* 9,1-3). Tāpat arī mūsu draudzes, ģimenes, Baznīcas grupas un reliģiskās kopienas ir aicinātas Lielajā gavēnī veikt kopīgu ceļu, klausoties Dieva Vārdu un ieklausoties nabagu un zemes saucienā. Savukārt gavēšanai jāatbalsta patiesa nožēla.

Šajā kontekstā pāvests atgādina, ka atgriešanās attiecas ne tikai uz indivīda sirdsapziņu, bet arī uz to, kādas ir mūsu attiecības, cik kvalitatīvs ir mūsu dialogs, cik esam atvērti realitātei un cik spējīgi saskatīt, kādas ir mūsu patiesās vēlmes. Viņš aicina lūgties, lai gavēņa laikā mēs kļūtu dzirdīgāki gan attiecībā pret Dievu, gan trūkumcietējiem; lūgt spēku ievērot arī to gavēni, kas attiecas uz mūsu valodu, lai samazinātos vārdi, kas ievaino, un paplašinātos telpa otra cilvēka balsij; censties padarīt savas kopienas par vietām, kurās tiktu uzklauts to cilvēku sauciens, kuri cieš, un mēs paši kļūtu gatavāki veidot mīlestības civilizāciju.

Jānis Evertovskis

www.vaticannews.va/lv/pavests/news/2026-02/pavesta-leona-vestijums-lielajam-gavenim-2026.html

PĀVESTA FRANCISKA ENCIKLIKA *DILEXIT NOS* PAR JĒZUS KRISTUS SIRDS CILVĒCISKO UN DIEVIŠĶO MĪLESTĪBU

Trinitārās perspektīvas

70. Jēzus Sirds pielūgsmē ir izteikti kristoloģiska; mēs tiešā veidā kontemplējam Kristu, kurš aicina mūs uz vienotību ar Viņu. Tas ir pamatoti, ja ievērojam, uz ko mūs mudina Vēstule ebrejiem: skriet mums noliktajās sacensībās, lūkojoties uz Kristu (sal. *Ebr* 12:1-2). Tomēr mēs nevaram ignorēt to, ka tai pašā laikā Jēzus sauc sevi par ceļu, kas ved pie Tēva: “Es esmu ceļš [...]. Neviens nenāk pie Tēva kā vien caur Mani” (*Jņ* 14:6). Viņš vēlas vest mūs pie Tēva. Tāpēc arī Baznīca jau no paša sākuma aicina mūs neapstāties pie Jēzus Kristus, bet ved mūs pie Tēva. Tas ir Viņš, kurš kā pilnības avots galu galā jāgodina un jāslavē.⁵³

71. Apstāsīmieš, piemēram, pie Vēstules efeziešiem, kur varam skaidri un nepārprotami redzēt, kā mūsu pielūgsmē ir vērsta uz Tēvu: “Es loku savus ceļus Tēva priekšā” (*Ef* 3:14). “Viens Dievs un Tēvs visiem, kas ir pāri visiem, caur visiem un visos” (*Ef* 4:6). “Vienmēr par visu pateicieties Dievam Tēvam” (*Ef* 5:20). Tēvs ir tas, kura dēļ dzīvojam (sal. *1 Kor* 8:6). Tāpēc arī Svētais Jānis Pāvils II rakstīja, ka “visa kristīgā dzīve ir kā viens liels svētceļojums uz Tēva mājām”.⁵⁴ To piedzīvoja svētais Ignācijs no Antiohijas savā mocekļa ceļā: ”Manī ir dzīvais ūdens, kurš šalc un saka: ‘Nāc pie Tēva!’”⁵⁵

72. Pirmām kārtām Viņš ir Jēzus Kristus Tēvs: “Augsti slavēts lai ir Dievs, mūsu Kunga Jēzus Kristus Tēvs” (*Ef* 1:3). Viņš ir “mūsu Kunga Jēzus Kristus Dievs, godības Tēvs” (*Ef* 1:17). Kad Dēls kļuva cilvēks, visas Viņa cilvēciskās sirds cerības un ilgas bija vērstas uz Tēvu. Redzot, kā Kristus attiecas pret Tēvu, varam uztvert šo Viņa cilvēciskās sirds mīlestību, šo pilnīgo un pastāvīgo orientāciju uz Tēvu.⁵⁶ Visu dzīvi uz šīs mūsu zemes Viņš savā cilvēciskajā sirdī juta nemitīgu aicinājumu doties pie Tēva.⁵⁷

73. Mēs zinām, ka aramiešu valodas vārds, ar kuru Viņš griezās pie Tēva, bija “*Abba*”, kas nozīmē “tētis, paps”. Tajos laikos dažus šāda familiaritāte kaitināja (sal. *Jņ* 5:18). Tieši tā Jēzus uzrunāja Tēvu, kad Viņu pārņēma nāves bailes: “Abba, Tēvs, Tev viss ir iespējams. Ņem šo biķeri prom no manis! Tomēr nevis kā Es gribu, bet kā Tu” (*Mk* 14:36). Viņš vienmēr jutās Tēva mīlēts: “Jau pirms pasaules radīšanas Tu mani esi mīlējis” (*Jņ* 17:24). Un Jēzus savā cilvēciskajā sirdī piedzīvoja ekstāzi, dzirdot kā Tēvs Viņam sacīja: “Tu esi mans mīļotais Dēls, uz ko man labs prāts” (*Mk* 1:11).

74. Ceturtajā Evaņģēlijā teikts, ka Tēva mūžīgais Dēls vienmēr ir “pie Tēva krūts” (*Jņ* 1:18).⁵⁸ Svētais Irenejs apgalvo, ka “Dieva Dēls ir vienmēr bijis pie Tēva”.⁵⁹ Un Origēns liecina, ka Dēls neatlaidīgi paliek “nemitīgā Tēva dzelmju kontemplācijā”.⁶⁰ Tāpēc, kļuvis cilvēks, Viņš mēdza pavadīt cauras naktis kalnā, sarunājoties ar mīļoto Tēvu (sal. *Lk* 6:12). Viņš teica: “Man jādarbojas sava Tēva lietās” (*Lk* 2:49). Redzam, kā Viņš cildināja Tēvu: “Jēzus gaviļēja Svētajā Garā: ‘Es Tevi slavēju, Tēvs, debess un zemes Kungs’” (*Lk* 10:21). Un Viņa pēdējie, paļāvības pilnie vārdi bija: “Tēvs, Es nododu savu garu Tavās rokās” (*Lk* 23:46).

75. Tagad pievērsīsim skatienu Svētajam Garam, kas piepilda Kristus Sirdi un liesmo Viņā. Jo, kā ir teicis svētais Jānis Pāvils II, Kristus Sirds ir “Svētā Gara meistaradarbs”.⁶¹ Tā nav tikai pagātne, jo “Kristus Sirdī dzīvi darbojas Svētais Gars, kuram Jēzus pateicās par savas misijas iedvesmu (sal. *Lk* 4:18; *Is* 61:1) un kura nosūtīšanu apsolīja Pēdējās Vakariņās. Tas ir Gars, kas palīdz uztvert visu bagātību, kas slēpjas zīmē - Kristus caurdurtajā sēnā, no

kura izplūda Baznīca (sal. Konstit. *Sacrosanctum Concilium*, 5).⁶² Beidzot, “tikai Svētais Gars var atvērt mums to ‘iekšējā cilvēka’ pilnību, kas atrodama Kristus Sirdī. Tikai Viņš var panākt, ka no šīs pilnības arī mūsu cilvēciskās sirdis gūst jaunu spēku.”⁶³

76. Ja cenšamies iedziļināties Svētā Gara darbības noslēpumā, pamanām, ka Viņš mūsos nopūšas un sauc “*Abbà*”: “Tā kā jūs esat dēli, Dievs sava Dēla Garu ir sūtījis jūsu sirdīs, kas sauc: Aba! Tēvs!” (*Gal 4:6*). Tiešām, “Gars pats kopā ar mūsu garu liecina, ka mēs esam Dieva bērni” (*Rom 8:16*). Svētā Gara darbība Kristus cilvēciskajā sirdī nemitīgi izsauc šo vērstību uz Tēvu. Caur žēlastību vienojot mūs ar Kristus jūtām, Viņš dara mūs par līdzdalībniekiem Dēla attiecībās ar Tēvu, tas ir Viņš, no kura esam “saņēmuši dēlu tiesības un Garu, kurā saucam: Aba! Tēvs!” (*Rom 8:15*).

77. Mūsu attieksme pret Kristus Sirdi tiek pārveidota Gara impulsa ietekmē, Gara, kurš orientē mūs uz Tēvu, dzīvības un žēlastību pirmavotu. Pats Kristus negrib, ka mēs apstājamies tikai pie Viņa. Kristus mīlestība ir “Tēva žēlsirdības atklāsme”.⁶⁴ Viņš vēlas, lai, Gara, kurš izplūst no Viņa Sirds, mudināti, mēs “ar Viņu un Viņā” ietu pie Tēva. Slava ir veltīta Tēvam “caur” Kristu,⁶⁵ “ar” Kristu⁶⁶ un Kristū.⁶⁷ Svētais Jānis Pāvils II mācīja, ka “Pestītāja Sirds aicina mūs atgriezties pie Tēva, kurš ir jebkuras patiesas mīlestības avots, mīlestības”.⁶⁸ Tieši to mūsu sirdīs vēlas uzturēt dzīvu Svētais Gars, kurš nāk pie mums no Kristus Sirds. Tāpēc arī liturģija Gara dzīvinošās darbības iespaidā no augšāmceltā Kristus Sirds vienmēr griežas pie Tēva.

tekstu tulkoja Ēvalds Ikaunieks
turpinājums sekos

---

⁵³ “Mums ir viens Dievs – Tēvs, no kā ir viss, un mēs esam Viņā” (*1 Kor 8:6*). “Dievam un mūsu Tēvam slava uz mūžu mūžiem! Āmen!” (*Flp 4:20*). “Lai augsti teikts ir Dievs un mūsu Kunga Jēzus Kristus Tēvs, līdzjūtības Tēvs un iepriecinājuma Dievs” (*2 Kor 1:3*).

⁵⁴ Jānis Pāvils II, Apustul. vēst. *Tertio millennio adveniente* (10 novembre 1994), 49: *AAS* 87 (1995), 35.

⁵⁵ Sv. Ignācijs no Antiohijas, *Ad Rom.*, 7: *PG* 5, 694.

⁵⁶ “Lai pasaule zina, ka Es mīlu Tēvu” (*Jņ 14:31*). “Es un Tēvs, mēs esam viens” (*Jņ 10:30*). “Es esmu Tēvā un Tēvs ir manī” (*Jņ 14:10*).

⁵⁷ Eju pie Tēva” (*pros ton Patēra: Jņ 16:28*). “Es nāku pie Tevis” (*pros se: Jņ 17:11*).

⁵⁸ “*Eis ton kolpon tou Patrós*”.

⁵⁸ Sv. Irenejs no Lionas, *Adv. Haer.*, III, 18, 1: *PG* 7, 932.

⁶⁰ Origēns, *In Joh. II*, 2: *PG* 14, 110.

⁶¹ Sv. Jānis Pāvils II, *Angelus*, 2002. gada 23. jūnijs: *L'Osservatore Romano*, 2002. gada 24.-25. jūnijs, 1.

- ⁶² Sv Jānis Pāvils II, Vēstījums simtgadē, kopš cilvēku dzimuma veltīšanas Jēzus dievišķajai Sirdij, Varšava, 1999. gada 11. jūnijs, Jēzus Vissvētākās Sirds svētki: L'Osservatore Romano, 1999. gada 12. jūnijs, 5.
- ⁶³ Sv Jānis Pāvils II, Angelus, 1986. gada 8. jūnijs: L'Osservatore Romano, 1986. gada 9.-10. jūnijs, 5.
- ⁶⁴ Pāvests Francisks, Homīlija, Džemelli poliklīnikas un Svētās Sirds katoļu universitātes Medicīnas fakultātes apmeklējums, 2014. gada 27. jūnijs: L'Osservatore Romano, 2014. gada 29. jūnijs, 7.
- ⁶⁵ Ef 1:5,7; 2:18; 3:12.
- ⁶⁶ Ef 2:5,6; 4:15.
- ⁶⁷ f 1:3,4,6,7,11,13,15; 2:10,13,21,22; 3:6,11,21.
- ⁶⁸ Sv Jānis Pāvils II, Vēstījums simtgadē, kopš cilvēku dzimuma veltīšanas Jēzus dievišķajai Sirdij, Varšava, 1999. gada 11. jūnijs, Jēzus Vissvētākās Sirds svētki: L'Osservatore Romano, 1999. gada 12. jūnijs, 5.

Liturgiskais kalendārs

18. februāris – Pelnu trešdiena. Sv. Mises: **8.00 un 18.00.** Gavēnis un atturība no gaļas ēdieniem.

18.martā pl. 18.00 - vigīlija jeb nākošās dienas svinību Mise.

19.marts, ceturtdiena – sv. Jāzeps, Vissvētākās Jaunavas Marijas Līgavaīņa, lielie svētki. Šie ir obligāti svinamie Baznīcas svētki. Svētās Mises: **8.00, 11.00 un 18.00.**

24.martā pl. 18.00 - vigīlija jeb nākošās dienas svinību Mise.

25.marts, trešdiena – Kunga Pasludināšana, svinības. Svētās Mises: **8.00 un 18.00.**

29.marts, svētdiena – Palmu jeb Kunga Ciešanu svētdiena. Katras sv. Mises laikā palmu vai pūpolu zaru pasvētīšana. Svētās Mises: **9.00, 11.00 un 18.00.**

Lielā Gavēņa laikā:

Rūgtās asaras: svētdienās 10.00

Krustaceļš: piektdienās - pēc vakara sv. Mises plkst. 18.30.

INFORMĀCIJA PAR DRAUDZI

1) Bankas konts ikdienas kalpojuma tēriņiem (apkure, elektrība, ūdens utt.)
Saņēmējs: **Rīgas Svētā Alberta Romas katoļu draudze**
Saņēmēja reģ. Nr.: **90000083961**
Juridiskā adrese: **Liepājas iela 38, Rīga, LV-1002**
Banka: **"Swedbank", AS**
Bankas SWIFT kods: **HABALV22**
Konta Nr.: **LV82HABA0551014809665**

2) Konts baznīcas remontiem
Saņēmējs: **RĪGAS SVĒTĀ ALBERTA ROMAS KATOĻU DRAUDZE**
Saņēmēja reģ. Nr.: **90000083961**
Juridiskā adrese: **Liepājas iela 38, Rīga, LV-1002**
Banka: **AS Luminor | DNB**
Bankas SWIFT kods: **RIKO LV 2X**
Konta Nr.: **LV04RIKO0002013041712**

Baznīca atvērta:

Darbdienās:

7.00 – 9.00 un 17.00 – 18.45

sestdienās:

7.00 – 9.00 un 16.00 – 18.00

svētdienās:

8.00 – 14.00 un 17.00 – 19.00

obligāti svinamo Baznīcas svētku dienās (darbdienās):

7.00 – 12.30 un 17.00 – 19.00

Draudzes kontaktinformācija:

Adrese:

Liepājas iela 38, Rīga, LV-1002,
tālr.: **6 761 36 30**; mob.: **2 707 46 76**

e-pasts:

draudzes_kanceleja@inbox.lv

Draudzes mājas lapa:

www.albertadraudze.lv

Draudzes kancelejas darba laiks:

no pirmdienas līdz trešdienai no plkst.

9:00 līdz 13:00

ceturtdienās un piektdienās no plkst.

13:00 līdz 17:00

Svētdienās, valsts un obligāti

svinamo Baznīcas svētku dienās:

slēgta.

Svētās Mises:

No pirmdienas līdz piektdienai:

8:00

18:00

Sestdienās:

8:00

17:00

Svētdienās:

9:00

11:00 (Summa)

18:00 (ar ģimenēm)

Obligāti svinamajos Baznīcas svētkos:

8:00

11:00 (Summa)

18:00 (sestdienās 17:00)

Draudzes administrators:

Jānis Savickis OFMCap

tālr.: **2 001 12 75**

e-pasts: br.janis@gmail.com

Atbildīgais par izdevumu: t. Jānis

Teksta salicēja: Marika Lotaņuka

Teksta korektore: Rūta Vinķele

Izdevums ir par ziedojumiem!

ZIEDOJOT PAR DRAUDZES AVĪZĪTI,

JŪS ATBALSTĪSIET ALFA KURSUS

PIEAUGUŠAJIEM UN JAUNIEŠIEM !